

Arrest

nr. 69 829 van 10 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam België binnen op 9 augustus 2010 en diende diezelfde dag voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. Op 11 oktober 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) nadat werd vastgesteld dat zijn vingerafdrukken in Polen werden geregistreerd op 16 juli 2010.

1.3. Op 14 juni 2011 diende verzoeker, die verklaart België sinds het indienen van zijn eerste asielaanvraag niet meer te hebben verlaten, een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 17 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan dezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 23 oktober 1986 in Grozny. Van 1999 tot 2004 woonde u in Ingoesjetië. Van 2006 tot 2007 studeerde u er aan een beroepsschool in Nazran. Voor de rest woonde u in Grozny.

In juli 2006 ging u met uw broers S.(...) Y.(...) (O.V. 6.054.087) en Y.(...) Y.(...) (O.V. 6.455.129) en R.(...), een vriend van S.(...), ter ontspanning naar een meer in Aliyurt (Ingoesjetië). Op de weg terug werden jullie rond 21 uur gestopt door een patrouille. Jullie werden op de grond gelegd, vastgemaakt en per twee in de auto gelegd. Jullie werden naar de zesde politieafdeling van Nazran (Ingoesjetië) gebracht en verhoord over het feit dat jullie rebellen zouden zijn. Jullie werden twee dagen vastgehouden en geslagen. De derde dag werden jullie 's ochtends samen vrijgelaten. Hierna keerden jullie met jullie auto terug naar Grozny. In 2007 vluchtte uw oudere broer S.(...) Y.(...) (O.V. 6.054.087) naar België. Eind 2008 vluchtte ook uw jongere broer Y.(...) Y.(...) (O.V. 6.455.129) naar België.

In juni of juli 2009 werd u op een middag vanop een bouwwerf in Nazran waar u werkte, meegenomen naar het gebouw van de GOVD in Nazran. U werd twee dagen vastgehouden, ondervraagd en geslagen. Hierna keerde u terug naar Tsjetsjenië.

Op 24 of 25 maart 2010 was u thuis met uw vader aan het werken, toen er tien à vijftien gemaskerde Kadyrovtsi verschenen. Ze zetten u in een auto. Uw moeder zette zich ook in de auto maar werd eruit gegooid en geslagen. U werd een week vastgehouden, gemarteld en ondervraagd door Tsjetsjeense Kadyrovtsi. Op 2 april 2010 werd u vrijgelaten. U ging naar het Republikeins ziekenhuis. Op 10 april 2010 werd u uit het ziekenhuis ontslagen. Hierna dook u onder bij verschillende mensen in uw dorp.

Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië op 13 juli 2010. Vanuit Grozny reisde u met uw vrouw en kind per taxi naar Pyatigorsk. In Pyatigorsk nam u de trein naar Brest, waar u op 15 juli 2010 aankwam. In Brest overnachtten jullie bij een vrouw, O.(...). Op 16 juli 2010 vertrokken jullie met de trein naar Polen. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Poolse autoriteiten. Op 17 juli 2010 vertrokken jullie in Polen met de auto naar België. Dezelfde dag bereikten jullie België. Op 9 augustus 2010 dienden u en uw vrouw K.(...) I.(...) (O.V. 6.667.175) een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hierna diende de Dienst Vreemdelingenzaken een overnameverzoek in bij de Poolse autoriteiten. Op 15 september 2010 stemden de Poolse autoriteiten in met dit overnameverzoek. Op 11 oktober 2010 werd u een bijlage 26 quater betekend. U keerde echter niet terug naar Polen. Op 14 juni 2011 dienden u en uw vrouw K.(...) I.(...) (O.V. 6.667.175) een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Na uw vlucht naar België kwamen nog twee à drie keer Tsjetsjeense Kadyrovtsi langs bij uw vader met vragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, medische attesten, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw kind, twee attesten van het CGVS en uw studieattesten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de Kadyrovtsi. Deze problemen ontstonden nadat u samen met uw broers in 2006 werd gearresteerd en ondervraagd omdat jullie rebellen zouden zijn.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde persoonlijk gekend te hebben. U legde weliswaar een Russisch medisch attest, d.d. 10 april 2010, voor. Dit attest vermeldt dat een schedel-, hersen- en ruggengraattrauma werd gediagnosticeerd en doet u de aanbeveling om fysieke en psycho-emotionele lasten te vermijden. Het medisch attest vermeldt niet hoe lang u in het ziekenhuis heeft verbleven. Dit document vermeldt niets over de omstandigheden waaronder u uw trauma's zou hebben opgelopen. Dit document zegt dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten. U kon daarentegen geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw arrestaties in 2006, 2009 en 2010 (CGVS, p. 16) en van de twee à drie bezoeken die Tsjetsjeense Kadyrovtsi na uw vlucht naar België nog aan uw vader brachten (CGVS, p. 3 en 16). U verklaarde dat uw kennis I.(...) O.(...) gearresteerd en in maart 2010 vermoord werd (CGVS, p. 13-14). U kon echter geen enkel bewijs voorleggen van de omstandigheden van zijn overlijden en de eventuele band tussen uw problemen en de problemen van Ilias. U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnd.

Daarnaast blijkt dat de periode tussen het begin van uw problemen en uw vlucht naar België opvallend lang was. In de zomer van 2006 werden u en uw broers gearresteerd en opgesloten in Ingoesjetjï. In 2007 vluchtte uw broer S.(...) Y.(...) (O.V. 6.054.087) naar België. Eind 2008 vluchtte ook uw broer Y.(...) Y.(...) (O.V. 6.455.129) naar België (CGVS, p. 8). Het is opvallend dat u Tsjetsjenië pas in juli 2010 ontvluchtte. U verklaarde dat u al sinds 2006 wilde vluchten maar eerst uw broers stuurde. Tevens zei u dat uw jongere broer Y.(...) eerder vluchtte omdat hij nog klein was en uw vader veel van hem hield. U stelde dat u uiteindelijk niet vroeger vluchtte omdat u geen geld had (CGVS, p. 16). Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aan.

Daarenboven is het opvallend dat u op 9 november 2006, erg snel na uw arrestatie in de zomer van 2006, niettemin een nieuw Russisch binnenlands paspoort van de autoriteiten zou verkregen hebben. U stelde dat u dit document zelf afhaalde en hierbij geen problemen kende (CGVS, p. 5 en 16). Evenzeer is het opvallend dat u - volgens de stempel in uw Russisch binnenlands paspoort - uw huwelijk op 5 maart 2008 liet registreren bij de ZAKS in Grozny (CGVS, p. 3). Verder haalde u op 11 december 2009, enkele maanden na uw tweede arrestatie in de zomer van 2009, uw vernieuwd rijbewijs af bij de autoriteiten nadat u ook voor de rijcategorie E slaagde. U kende geen problemen bij de aanvraag of afhaling van dit document (CGVS, p. 5). Tevens is het opvallend dat u - volgens de stempel in uw Russisch binnenlands paspoort - op 26 februari 2010, enkele maanden na uw tweede arrestatie in de zomer van 2009 en een maand voor uw derde en laatste arrestatie in maart 2010, een internationaal paspoort verkreeg van de autoriteiten. U haalde dit document zelf af en kende geen problemen bij de aanvraag of afhaling ervan (CGVS, p. 5). Overigens vermoedde u dat u bij uw opsluiting in 2006 werd verhoord door een jonge man van de FSB. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt echter dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië problemen hebben met de FSB of Kadyrovtsi, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. Het feit dat u na het begin van uw problemen in 2006 nog een rijbewijs, een binnenlands en een internationaal paspoort afhaalde en uw huwelijk liet registreren bij de autoriteiten, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben.

Voorts is het merkwaardig dat u pas op 9 augustus 2010 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde nochtans dat u België al op 17 juli 2010 bereikte. Gevraagd naar een verklaring stelde u dat u eerst een beetje als toerist bij uw broer S.(...) in België verbleef. Jullie waren tevens moe (CGVS, p. 6). Het feit dat u drie weken wachtte om uw asielaanvraag in België in te dienen, doet eveneens ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben.

Bovendien bleken enkele verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal meermaals dat u in 2009 2 dagen (of 2 nachten) werd vastgehouden (CGVS, p. 12 en 17). Tijdens het interview bij de DVZ had u

nochtans beweerd dat u slechts 24 uur werd vastgehouden (DVZ vragenlijst, 3.1). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u dit niet had gezegd (CGVS, p. 17). Hiermee is deze tegenstrijdigheid niet opgeheven. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder aan.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, een Belgisch medisch document, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw kind, twee attesten van het CGVS en uw studieattesten) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw kind en uw studieattesten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden en uw schoolloopbaan, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Het Belgisch medisch document van dokter S.(...) vermeldt enkel dat u zich voor uw zoon A.(...) in september 2010 op de afdeling pediatrie van het ziekenhuis moest melden. Dit document zegt dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten.

De attesten van het CGVS betreffen een attest van de erkenning als vluchteling en een getuigschrift van geboorte van uw broer S.(...). Deze attesten bewijzen dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten. In het kader van de asielaanvragen van uw broers S.(...) Y.(...) (O.V. 6.054.087) en uw zus L.(...) N.(...), geboren Y.(...) (O.V. 5.888.616) besloot ik tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. In het kader van de asielaanvraag van uw zus L.(...) Y.(...) (O.V. 6.372.761) en uw broer Y.(...) Y.(...) (O.V. 6.455.129) besloot ik tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ik wil echter benadrukken dat ik deze asielaanvragen op basis van de persoonlijke verklaringen van betrokkenen en de inschatting van de toenmalige veiligheidssituatie beoordeelde. De beslissing die ik nam ten aanzien van uw broer Y.(...) Y.(...) (O.V. 6.455.129) werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hervormd op 29 maart 2010.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw K.(...) I.(...) (O.V. 6.667.175) besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van het "principe van de zorgvuldigheid" en van de motiveringsverplichting, zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker herneemt de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat hij er niet mee akkoord kan gaan. Eerst en vooral, zo

oppert hij, wordt er niet getwijfeld aan zijn identiteit, herkomst, nationaliteit en activiteiten in de Russische Federatie. Ten tweede, zo vervolgt hij, dient er waargenomen te worden dat zijn broer S. Y. en zus L. Y. in België als vluchteling erkend zijn. Ook zijn broer Y. Y. werd middels beslissing gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als vluchteling erkend. Verzoeker meent dat hij wel degelijk een coherent relaas heeft uiteengezet met betrekking tot zijn vervolgingsvrees in de Russische Federatie, zijn land van nationaliteit, en meer bepaald in Tsjetsjenië dat deel uitmaakt van de Russische Federatie. Verzoeker vindt het merkwaardig dat de commissaris-generaal beklemtont dat een individuele beoordeling van zijn vervolgingsvrees noodzakelijk is in het kader van het onderzoek naar de nood aan vluchtelingenbescherming. De nood aan vluchtelingenbescherming dient, aldus verzoeker, immers steeds individueel onderzocht te worden. Verzoeker laat voorts gelden dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat de Tsjetsjeense origine niet kan ingeroepen worden als grond om vluchtelingenbescherming te krijgen. Het is, zo merkt hij op, alsof de Russische en pro-Russische autoriteiten geen enkele vorm van geweld gebruiken in hu, jacht op rebellen en vermeende strijders. Volgens verzoeker kan een Tsjetsjeen dan ook onvrijwillig en toevallig in het vizier kan komen van deze autoriteiten, dit zowel binnen Tsjetsjenië als binnen de Russische Federatie. Dit ontkennen zou een flagrante aanfluiting betekenen van de realiteit die nog steeds bovendrijft in alle rapportages over mensenrechtenschendingen naar Tsjetsjenen toe, zowel in Tsjetsjenië als in de Russische Federatie. Verder merkt hij op dat *“waarom zou de verzoeker dan ongeloofwaardig wanneer de verzoeker, in het kader van deze gekende objectieve mensenrechtenschendingen, stelt enkele keren te zijn gearresteerd en mishandeld te zijn”*. Daarnaast stelt hij de vraag hoe de commissaris-generaal, met deze objectieve informatie in het achterhoofd, redelijkerwijze zou kunnen eisen dat zwart op wit het bewijs wordt geleverd dat de Kadyrovtsi nog verschillende keren bij zijn vader langskwamen. Volgens verzoeker verwacht de commissaris-generaal dan ook werkelijk het onmogelijke en is deze eis, aldus verzoeker niet redelijk in het kader van de gekende illegale praktijken. Betreffende de vaststelling dat het niet geloofwaardig zou zijn dat hij zijn identiteitsdocumenten kreeg van de Russische overheden, wenst verzoeker *“dienend”* te verwijzen naar de *“Guide des Procédures et Critères”*, uitgegeven door UNHCR, inzake de toepassing en interpretatie van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Verzoeker citeert hieruit enkele paragrafen en oppert vervolgens dat het feit documenten te hebben verkregen in het land van nationaliteit of er legaal te zijn vertrokken, op zich niet betekent dat hij geen vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Waar hem wordt verweten geen documenten aan te brengen, zoals onder meer met betrekking tot zijn verklaring dat kadyrovtsi langskwamen bij zijn ouders, en geen attest te hebben waaruit de omstandigheden van zijn verwondingen blijken, voert verzoeker aan dat overeenkomstig de *“Guide des Procédures et Critères”* heel omzichtig dient omgesprongen te worden met de bewijslast die op de kandidaat-vluchtelingen rust. Immers, zo voegt hij hieraan toe, is het voor velen quasi onmogelijk om bewijzen voor te leggen van hun vervolgingsproblemen en mag de bewijslast die op asielzoekers rust niet te streng geïnterpreteerd mag worden. Vermits de commissaris-generaal zelf bevestigt over de nodige informatie te beschikken dat er veelvuldig illegale praktijken plaatsvinden zoals buitengerechterlijke executies, ontvoeringen, martel- en folterpraktijken en dergelijke meer. Aan de andere kant is het, zo meent verzoeker, niet realistisch te verwachten dat hij bewijzen heeft dat de kadyrovtsi bij zijn vader langskwamen. Deze mannen bezorgen uiteraard geen bewijzen aan hun vijanden, aldus verzoeker. Verzoeker merkt verder op dat het evident is dat een ziekenhuis niet attesteert wat aan de basis van zijn verwondingen ligt. Immers, zo stelt hij, was het ziekenhuis niet aanwezig bij de gebeurtenis die de verwondingen veroorzaakte. Volgens verzoeker kan dan ook niet op redelijke wijze door de commissaris-generaal worden voorgehouden dat hij onvoldoende bewijzen voorlegt en onvoldoende inspanningen leverde om te voldoen aan de op hem rustende bewijslast. Bovendien, zo vervolgt verzoeker, mag het feit dat de commissaris-generaal twijfelt aan de ernst van zijn vervolgingsrelaas geen reden zijn om de vervolgingsproblematiek niet meer te onderzoeken. Verzoeker verwijst dienaangaande naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 november 2008. Verzoeker stelt dat dit arrest een beslissing van het Commissariaat-generaal vernietigde *“waarbij de vraag tot asiel van een kandidaat-vluchteling werd verworpen omwille van het ‘inconsistente en vage karakter van zijn relaas’, omdat het Commissariaat had nagelaten om de vrees voor vervolging te gronde te onderzoeken”*. Volgens verzoeker bevestigt dit arrest derhalve het principe dat de commissaris-generaal de asielaanvraag wel degelijk ten gronde dient te onderzoeken, ook al zou er door de commissaris-generaal tot de ongeloofwaardigheid besloten zijn. Twijfel mag, aldus verzoeker, de commissaris-generaal niet van de verplichting ontslaan om de vrees voor vervolging ten gronde te onderzoeken. Dit blijkt volgens verzoeker effectief de overwegingen dit hij uit dit arrest citeert. Verzoeker wijst er verder op dat drie familieleden van hem in België als vluchteling zijn erkend. Deze erkenningen zijn volgens hem niet gebeurd zonder grondig onderzoek van de vervolgingsproblematiek en zonder rekening te houden met de context waarin deze plaatsvonden. Het zijn dan ook, zo oppert hij, ernstige

aanwijzingen dat ook hij problemen riskeert. Ten eerste omwille van zijn familieband en ten tweede omdat het niet ongeloofwaardig is dat hij ook problemen kende met de (pro-) Russische ordediensten. Na een korte theoretische passage aangaande de motiveringsplicht oppert verzoeker dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing louter beperkt tot een reeks van veronderstellingen zonder deze te kaderen in de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Verzoeker geeft vervolgens de definitie van 'vluchteling' overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oppert dat het element "*gegronde vrees voor vervolging*" in die definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in Vluchtelingenverdrag vermelde redenen bestaat. Tevens verwijst hij naar welbepaalde rechtsleer. Verder betoogt verzoeker dat uit de landinformatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds complex is, zoals de commissaris-generaal trouwens zelf toegeeft in de bestreden beslissing. Hij laat ook gelden dat burgers in de problemen geraken omdat de pro-Russische autoriteiten en de rebellen nog steeds een strijd uitvechten en dat willekeurige detenties, verhoren zonder gerechtelijke voorbereiding noch bijstand van een advocaat, folteringen en martelpraktijken, buitengerechtelijke executies en dergelijke meer nog steeds veel voorkomend zijn in Tsjetsjenië. Vervolgens herhaalt verzoeker, die stelt dat hij wel degelijk geloofwaardig is omtrent de problemen die hij aankaartte, dat drie familieleden in België als vluchteling werden erkend. Voorts verwijst hij naar een getuigenis d.d. 15 januari 2010 van mensenrechtenorganisatie Mémorial met betrekking tot de situatie van etnische Tsjetsjenen in de Russische Federatie, die hij volledig in zijn verzoekschrift opneemt. Volgens deze getuigenis zijn Tsjetsjeense onderdanen niet in veiligheid in de Russische Federatie en lopen zij daadwerkelijk het risico op vervolging. Bijgevolg is het volgens deze organisatie niet aanvaardbaar dat er onderdanen van Tsjetsjenië teruggestuurd worden naar hun land van herkomst, aldus verzoeker. Verzoeker merkt ook nog op dat de motivering van de bestreden beslissing zeer gebrekkig en ongelukkig is, dat hij aan de hand van hetgeen hij vertelde wel degelijk aantoonde dat er vervolgingsproblemen bestaan in de Russische Federatie en in Tsjetsjenië en dat, verwijzend naar de getuigenis van Mémorial, hij minstens bewijst dat een vorm van bescherming, zijnde de subsidiaire bescherming, dient geboden te worden aan etnische Tsjetsjenen. Verzoeker besluit dat hij wel voldoende heeft aangetoond dat hij wel degelijk diende erkend te worden als vluchteling, minstens dat hem de subsidiaire bescherming diende geboden te worden.

2.2. De Raad merkt vooraf op dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker besliste echter om geen gevolg te geven aan de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 oktober 2010 (zie punt 1.2.) en diende 8 maanden later een tweede asielaanvraag in. Uit dit gedrag blijkt dat een snelle en efficiënte behandeling van zijn asielaanvraag voor verzoeker geen prioriteit is en bijgevolg zijn behoefte aan bescherming allesbehalve acuut.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst gewezen op de complexe situatie in Tsjetsjenië die een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk maakt. In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker de aangehaalde problemen niet aannemelijk kan maken. Eerst en vooral wordt gewezen op het feit dat verzoeker de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen kon voorleggen van de problemen die hij verklaarde persoonlijk gekend te hebben. In dit verband wordt ook opgemerkt dat verzoeker er niet in slaagde de Belgische asielinstanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor zijn vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Hierdoor wordt, zo luidt het, de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig ondermijnd. Daarnaast wordt gewezen op de opvallend lange duur van de periode tussen het begin van zijn problemen en zijn vlucht naar België. Er wordt opgemerkt dat het feit dat hij zijn vlucht zo lang uitstelde, ernstige vragen doet rijzen over de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging in zijn land van herkomst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Voorts wordt gesteld

dat het feit dat verzoeker na het begin van zijn problemen in 2006 nog een rijbewijs, een binnenlands en een internationaal paspoort afhaalde en zijn huwelijk liet registeren bij de autoriteiten, ernstige twijfels doet rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die hij tegenover de autoriteiten zou gekend hebben. Verder wordt gesteld dat het feit dat hij drie weken wachtte om zijn asielaanvraag in België in te dienen, eveneens ernstige twijfels doet rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die hij tegenover de autoriteiten zou gekend hebben. Er wordt ook een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen die verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde en de verklaringen die hij later aflegde op het Commissariaat-generaal. Tot slot wordt opgemerkt dat, ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Er werd vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de Belgische asielinstanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht, daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. De Raad stelt vast dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift twee kopieën toevoegt van dagvaardingen met vertaling en een kopie van een medisch *“toelichtingsattest”* (Verzoekschrift, bijlagen 3-5). In het verzoekschrift wordt met betrekking tot deze stukken geen uiteenzetting gegeven. De Raad stelt vooreerst vast dat er geen originelen werden neergelegd van deze documenten en dat aan fotokopieën slechts beperkte bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Vervolgens dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkele uitleg verschaft waarom deze stukken, wanneer deze zijn asielrelaas zouden ondersteunen slechts ter gelegenheid van het indienen van onderhavig beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden neergelegd, terwijl verzoeker reeds sedert augustus 2010 (zie punt 1.1) in België verblijft. Tenslotte merkt de Raad met betrekking tot de inhoud van deze documenten op dat uit de dagvaardingen niet kan worden opgemaakt in het kader van welke zaak verzoeker als verdachte wordt gedagvaard en dat uit het medisch *“toelichtingsattest”* de oorzaak van zijn trauma niet blijkt. Deze documenten zijn niet van aard om de beoordeling van de commissaris-generaal dat verzoeker onvoldoende overtuigende bewijzen kon voorleggen van zijn problemen te doen wankelen.

2.7. Van een asielzoeker die verklaart de autoriteiten van zijn van herkomst te vrezen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij in de mate van het mogelijke elk contact met die autoriteiten tracht te mijden. *In casu* stelde het Commissariaat-generaal vast dat verzoeker na het begin van zijn problemen in 2006 probleemloos, zoals hij zelf aangaf, een rijbewijs, een binnenlands en een internationaal paspoort bij de Tsjetsjeense autoriteiten afhaalde en er zijn huwelijk liet registeren (AD 2^e AA, stuk 4, gehoorverslag CGVS 03/08/2011, p. 4-5). Deze gang van zaken doen terecht, ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die verzoeker tegenover die autoriteiten zou hebben gekend. Verzoeker werpt dienaangaande thans in zijn verzoekschrift op dat het niet ongeloofwaardig is dat hij zijn identiteitsdocumenten van de Russische overheden kreeg. Tevens citeert hij uit de procedureregids van UNHCR en merkt op dat *“het feit documenten te hebben verkregen in het land van nationaliteit of er legaal te zijn vertrokken, niet op zich betekent dat hij geen vrees heeft*

voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève" (Verzoekschrift, nr. 5.6.). Verzoeker gaat er klaarblijkelijk aan voorbij dat niet zozeer het bezit van identiteitsdocumenten, welke soms illegaal kunnen worden verkregen, doch wel het zichzelf veelvuldig hebben aangeboden bij de Tsjetsjeense autoriteiten om allerlei administratieve documenten te verkrijgen, de gegrondheid van vluchtelingrechtelijke vrees op ernstige wijze ondermijnt. De vaststelling dat verzoeker zich na het begin zijn problemen in 2006 nog herhaaldelijk tot de autoriteiten uit zijn land van herkomst heeft gewend, zonder hierbij ook maar enig probleem te hebben ondervonden, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en de ernst van de vervolgingsvrees die hij ten aanzien van die autoriteiten beweert te koesteren.

2.8. Verzoeker brengt, zo stelt de Raad vast, niets in tegen de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing dat het feit dat hij zijn vlucht zo lang heeft uitgesteld ernstige vragen doet rijzen over de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, dat het feit dat hij na zijn binnenkomst in België drie weken heeft gewacht alvorens hier een asielaanvraag in te dienen eveneens ernstige twijfels doet rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die hij tegenover de autoriteiten zou gekend hebben en dat de verklaringen die hij aflegde op het Commissariaat-generaal een tegenstrijdigheid vertonen met de verklaringen die hij eerder tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd, meer bepaald wat de duur van zijn aanhouding in 2009 betreft. Deze pertinente motieven, waaruit de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas blijkt, blijven derhalve gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.9. In zoverre verzoeker opmerkt dat twijfel de commissaris-generaal niet ontslaat van de verplichting om de vrees voor vervolging ten gronde te onderzoeken, treedt de Raad hem bij en stelt hij vast dat door verzoeker nergens wordt aangetoond of aannemelijk gemaakt dat in casu het Commissariaat-generaal zijn asielaanvraag niet ten gronde zou hebben onderzocht.

2.10. Waar verzoeker meermaals wijst op het gegeven dat drie familieleden van hem in België als vluchteling werden erkend, merkt de Raad op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Derhalve impliceert het loutere feit op zich dat familie van hem de vluchtelingenstatus werd toegekend, niet dat verzoeker eveneens een gegronde vrees voor vervolging koestert. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon er, zonder de gegevens van het dossier te miskennen, van uitgaan dat de omstandigheid dat familieleden als vluchteling erkend werden niet van aard was om bij het onderzoek van onderhavig dossier te worden betrokken (cf. RvS 9 december 2004, nr. 138.139; RvS 23 oktober 2001, nr. 100.111)

2.11. Verzoekers kritiek dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing louter beperkt tot een reeks veronderstellingen zonder deze te kaderen in de objectieve informatie waarover hij beschikt, kan niet worden gevolgd. Immers, uit het administratief dossier, inzonderheid de bestreden beslissing, blijkt zeer duidelijk dat de commissaris-generaal zijn beslissing mede gesteund heeft op en gekaderd heeft binnen de objectieve informatie waarover hij beschikt en die aan het administratief dossier is toegevoegd. Zo wordt in de bestreden beslissing onder meer overwogen dat *"wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten.(...) Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie"* (Bestreden beslissing, p. 3). Verzoekers grief mist aldus feitelijke grondslag. Bovendien is zijn kritiek zeer vaag. Hij beweert zeer algemeen dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een reeks veronderstellingen, doch preciseert deze stelling niet in het minst. Hij laat immers na aan te geven om welke 'veronderstellingen' het gaat en binnen welke objectieve informatie van het Commissariaat-generaal deze hadden moeten worden gekaderd.

2.12. Waar verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat de Tsjetsjeense origine niet kan ingeroepen worden als grond om de vluchtelingenbescherming te krijgen, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Deze stelt immers dat *"de loutere Tsjetsjeense origine (...) op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie"* (Bestreden beslissing, p. 2).

2.13. Wat de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde en geciteerde getuigenis van mensenrechtenorganisatie Mémorial betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat aan te tonen op welke wijze deze getuigenis betrekking heeft op de problemen die hijzelf beweert persoonlijk in Tsjetsjenië te hebben gekend.

2.14. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas, kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.15. In zoverre verzoeker zich beroept op de actuele situatie in zijn land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient hij aan te tonen dat zijn *"(...) leven of (...) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoeker met de algemene kritiek als zouden burgers in de problemen geraken omdat de pro-Russische autoriteiten en de rebellen nog steeds een strijd uitvechten en de algemene verwijzing naar een getuigenis d.d. 15 januari 2010 van mensenrechtenorganisatie Mémorial met betrekking tot de situatie van etnische Tsjetsjenen in de Russische Federatie, niet *in concreto* aantoont dat er actueel in Tsjetsjenië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie(bundel) die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund, blijkt immers dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen er sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheids-medewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten (AD 2^e AA, stuk 16, Landeninformatie, 'Subject Related Briefing - Russische Federatie/Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië' 20/06/2011). Bijgevolg is de situatie er niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.16. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN